

Oszályozás		Tárgy		Hely		Idő		Személy		Helyszám	
		793.3				"1970"					
Budapestre vonatkozó újságcikkek											
Szerző:		Mó - I									
Cím:		Algériai táncosok a Csiliben									
Forrás:		Népközlés									
(Hely)		1970. V. 4.		(Idő)		(Köt. v. füz.)		(Oldal)			

Algériai táncosok a Csiliben

Szín pompás táncoknak, gazdagon burjánzó keleties dallamoknak adott színpadot a Pesterzsébeti Vasas Művelődési Ház: nemzetközi turnéja során az *Algériai Állami Népi Együttes* időt szakíthatott, hogy előző vidéki, majd budapesti fellépései után a fővárosi munkáskerület közönségének is bemutassa a sajátos észak-afrikai zenei és táncgyományokat.

Az ötventagú társulat egyidős a független Algériával, így a hasonló célkitűzésű európai csoportokhoz képest fiatal együttesnek számít. Folklorikus munkájában és színpadi művészetében azonban máris szép eredményeket tud felmutatni. Különösen megragadó hangulatok, táncképek tárultak a néző elé az *Algiri fátymoltánc* és a *Husavai tánc* előadásakor: mindkét kompozíció az algériai menyasszonybúcsúztató és lakodalmi szokásokat, táncokat fűzte látványos formákba. Egyúttal ezekben a táncokban jelent meg a legszebb, legtisztább formában mindaz, amire a magyar néző az észak-afrikai táncműveléssel kapcsolatban leginkább kíváncsi lehet: a csipő, a fej és a vállak „tánca”, a kezek sajátos, ritmikus gesztusai. *Boursa Bonne Ahmed* vezető koreográfus műveiből talán csak a *Tinduffi tánc* tetszhetett még jobban, s nem csupán azért, mert kék fátylaival külsőleg is felidézte a Hoggar fennsíkon élő embereket, akik kék olajjal védik bőrüket az időjárás viszontagságai ellen — főleg a tánc lüktetése, extatikus kavargása ragadta magával a nézőt, s nyitott meg számára eddig ismeretlen kultúrtörténeti mélységeket.

A műsor többi tánca részben témájával, részben formai ötleteivel kapcsolódott az algériai történelem és kultúra emlékeihez. Így őrizte meg a hajdani lovas nomád életforma emlékét az *Oresi vidéki lovastánc* vad színpadi vágója; így transzponálta koreográfiai képekbe a ma is élő viseletet a *Burnusztánc* és *Kendőtánc*; így sejtethették meg a *Tuareg tánc* kardpárbajaiból azt is, hogy valamikor vérre menő harc volt a különböző törzsek között a legelő birtoklásáért.

Az együttes zenekara kettős arculattal mutatkozott be a közönségnek: míg a táncosokat a rikoltó hangú síp, a bendir kísérette a különböző dobokkal együtt, addig önálló produkcióit a társulat — talán az európai fülek iránti óvatosságból? — már vonózenekari összeállításban adta elő. Az arab muzsika gazdag ornamentikája és ritmusvilága szerencsére ebben az összeállításban ugyanolyan zavartalanul érvényesült, mint *Lamari Mohamed* nemzeti énekes dalaiban. A „Csili” közönsége azonban különös lelkesedéssel fogadta *Szalhi Szmeil* dalait: a duda és dobkísérettel éneklő fiatalember közvetlen előadómódja csakugyan elvezette a nézőt az algériai zenekultúra megkedveléséhez.

1970 MAJ 4

Lhh